

Un bruixot a l'estil Poe

Andreu Sotorra

Jordi Sierra i Fabra. «L'aprenent de bruixot i Els Invisibles (El aprendiz de brujo y Los Invisibles)». Traducció de l'espanyol d'Elisenda Vergés-Bó. Il·lustracions de Francisco Ruizge. Col·lecció Tucà. Editorial Edebé. Barcelona, 2016. Pàgs. 221. A partir de 10 anys.

Jordi Sierra i Fabra (Barcelona, 1947) s'ha revestit de clàssic en aquesta novel·la d'intriga a l'estil Edgar Allan Poe, amb una trama on gràcies a les pocions i els experiments d'un bruixot que viu i treballa d'amagat al seu laboratori —som a finals del segle XIX— impedit a més en una cadira de rodes, i amb un ajudant que li fa d'aprenent, s'aconsegueix que els morts, amb unes simples gotes de l'elixir escampades al voltant de la tomba, recobrin la vida per un temps determinat, com és el cas del protagonista vingut del més

enllà de «L'aprenent de bruixot i Els Invisibles», un noi que vivia en un orfenat i que presumptament va patir un accident atropellat per un genet que li va produir la mort després d'abandonar-lo en un carreró de tercer ordre.

L'autor no només recorre al gènere de terror —que ell suavitza amb un estil literari molt suggerent— sinó que ambienta la seva història en el bressol anglosaxó i aprofitant el bon moment que viu el gènere gòtic tant en literatura com en cinema. Els personatges, doncs, i els indrets no són precisament de l'Empordà, la Plana de Vic o les Terres de l'Ebre, sinó que es diuen Haggath, Mortimer, Plimton, McCallister, Jameson, Wilkins, Dougherty, Pendergras, Beck o Daltrey, entre alguns altres. I tot passa a High North Eils on hi ha també el cementiri Parr-Harway, d'on surten els membres de la colla d'Els Invisibles, que ara ja s'han fet grans i s'han espavilat pel seu compte després d'haver estat acollits a l'orfenat Monroe.

Faig aquesta descripció patronímica per remarcar la voluntat de l'autor d'anar més enllà de la seva habitual línia creativa i fondre's amb altres novel·les i contes universals del ram que tant han aportat a la narrativa de ficció i a nombroses adaptacions cinematogràfiques revisades encara avui.

Crec que és com una mena de bàlsam relaxant per a un autor fugir per una vegada del realisme més actual i alliberar-se dels telèfons mòbils, la missatgeria instantània i les aplicacions que han fet que la intriga, la investigació, l'enginy i el tempo lent hagi desaparegut pràcticament de la ficció. Per això em sembla que Jordi Sierra i Fabra —que porta més de 400 obres publicades—, malgrat que ha tocat gairebé tots els gèneres possibles, en aquesta ocasió s'esplaia en una aventura literària molt atractiva per demostrar que la literatura no té fronteres i que pot recular al segle XIX en ple segle XXI com si en més de cent cinquanta anys no hagués passat res.

La seva aposta —reconeguda en aquest cas amb el Premi Edebé de la modalitat infantil, tot i que la novel·la, per la seva temàtica, diria que exigeix una certa maduresa lectora preadolescent— no oblida els lectors als quals d'adreça. És per això que, en el fons, els protagonistes són joves, dotze anys, tant el mort vivent com l'aprenent de bruixot, però els que recuperen l'antiga colla d'Els Invisibles ja s'afaiten i l'assetjament que es fa, al cap de deu anys de l'accident, a l'assassí del noi serveix també per relatar les diferències de dos poders oposats entre dos vells ciutadans, coneguts i rivals de joves, l'alcalde i el bruixot.

Una novel·la, doncs, amb diferents lectures, com totes les bones novel·les, i amb els ingredients imprescindibles de ritme i

ambientació perquè no caigui de les mans ni dels lectors més joves ni dels lectors adults. Uns hi descobriran l'atractiu del solatge del gènere de terror i els altres hi recuperaran la millor flaire de les velles novel·les que potser ja havien oblidat com a lectures clàssiques d'altres temps.
